

תת"ע 8172/08/21 - מדינת ישראל נגד ריאטי הארון

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8172-08-21 מדינת ישראל נ' ריאטי
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ריאטי הארון

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שמין

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם - עו"ד עבד אבו קוידר

הכרעת דין

בהתאם למצוות המחוקק אני מודיעה כי הנאשם זוכה מהעבירה המיוחסת לו, וזאת מחמת הספק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 15.8.2021 בשעה 10.40, נהג הנאשם ברכב מתוצרת איסוזו בכביש 40 ק"מ 173, על אף שביום 10.12.2020 ניתן נגדו פסק דין בתיק 13024-03-20 על ידי בית המשפט לתעבורה בבאר שבע, במסגרתו נפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה (להלן - "פסק הדין") ודבר הפסילה הודע לו בתאריך 21.12.2020.

2. הנאשם כפר במיוחס לו.

הנאשם הודה בכך שנהג ברכב במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, אף הודה בכך שנפסל מלנהוג על ידי בית המשפט כמפורט בכתב האישום, אך טען שלא ידע על הפסילה.

הנאשם לא נכח בדיון ביום 10.12.2020 בו הוטלה עליו הפסילה, אלא נדון בהעדרו.

3. לשיטת המאשימה ניתן לייחס לנאשם ידיעה על הפסילה, זאת בהתבסס על כך שפסק הדין הומצא לנאשם כדין, על ידי מסירה שביצע פקיד הדואר, ג'מיל חיאדרה, לאשת הנאשם בכתובת מגורי הנאשם.

4. ההגנה טענה כי המסירה הנטענת לא בוצעה, ועל כן לא ניתן לייחס לנאשם את הידיעה על הפסילה.

5. נוכח מהות הכפירה, הסכימה ההגנה שיוגש מרבית חומר החקירה ללא צורך בחקירה נגדית של עדי התביעה.

עד התביעה היחיד שנדרש להתייצב למתן עדות הוא פקיד המסירה, ג'מיל חיאדרה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ואשתו.

6. ב"כ המאשימה בסיכומיו ביקש להרשיע את הנאשם.

לדבריו, המאשימה הוכיחה כי בוצעה מסירה כדין.

ב"כ המאשימה טען (כפי הנראה מתוך שגגה) כי אשת הנאשם סירבה לקבל את דבר הדואר (הגם שעל פי אישור המסירה לכאורה דבר הדואר הומצא לה והיא לא סירבה).

ב"כ המאשימה טען כי מתקיימת הוראת סעיף 239ב לחסד"פ וניתן לייחס לנאשם את הידיעה על הפסילה מכוח החזקה הקבועה בסעיף זה.

ב"כ המאשימה טען כי עדות אשת הנאשם היא עדות כבושה. לדבריו ב"כ הנאשם בחר שלא להציג לאשת הנאשם את אישור המסירה ולבחון מולה אם החתימה על אישור המסירה היא חתימתה ועל כן לא נסתרה חזקת המסירה.

7. ב"כ הנאשם בסיכומיו ביקש לזכות את הנאשם. לדבריו, על פי עדותו של פקיד הדואר- המסירה בוצעה **לכתובת שנמצאת בביר הדאג'**, בעוד הנאשם אינו מתגורר שם. לא ניתן לדעת לאיזו כתובת בוצעה המסירה, ולא ניתן לדעת מי היא אותה אישה שקיבלה את אישור המסירה, שכן האישה לא זוהתה על ידי פקיד המסירה מעבר לכך שנשאלה אם היא אשתו של הנמען והשיבה בחיוב.

דין

8. סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961 קובע כדלקמן:

"מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רשיון לפי פקודה זו, ... דינו - מאסר שלוש שנים או קנס מאה אלף לירות, או שני הענשים כאחד."

ברע"פ 2514/92 מדינת ישראל נ' מרדכי בן נאג'י רחמים (1.7.92) נדונה השאלה האם די בכך שפסק הדין הומצא לנאשם כדי להסיק מעצם ההמצאה על הידיעה, ונקבע כי **מי שהומצא לו מסמך מוחזק כמי שיועד תוכנו והנטל לסתור הנחה זו רובץ לפתחו:**

"... (ב) כדי שפלוני יידע על פסק-דין של פסילה, יש להודיע לו על כך בעת המשפט או, אם נעדר מן הדיון, **על-ידי המצאת פסק הדין**, שהרי בית המשפט רשאי להסיק, כי פלוני מודע לתוכנה של הודעה בכתב שנמסרה לו.

מסמך, ופסק-דין בכלל זה, שיש להמציאו לאדם בעקבות הליכים משפטיים פליליים, יכול להיות מומצא כדין באחת מן הדרכים העיקריות הבאות: ... כאשר אין מוצאים אותו במקום מגוריו או במקום עיסוקו - **מסירה לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו 18 שנים; ...**

הווי אומר, מסירה כדין יכולה גם להתבצע במקום מגוריו של הנאשם, כאשר המסמך נמסר לבן משפחה הגר עמו ונראה שמלאו לו 18 שנים.

(ג) **המענה לשאלה מהו "מקום מגוריו" של פלוני הוא עניין שבעובדה.** ... המצאה כדין של מסמך יוצרת הנחה לכאורה בדבר קיומה של ידיעה של תוכן המסמך. אין צריך להוסיף, כי אלמלא המסקנות שניתן להסיקן מפעולות מסירה כדין, המבוצעות בהתאם להוראותיו של החוק, לא יהיה אפשר לקיים במקרים לרוב הליכים משפטיים כדין, שהרי די יהיה בכך, שנאשם או אדם אחר יטענו סתמית שלמרות מסירת המסמך כדין על-פי הוראות החוק הם לא ראו את המסמך מעולם, כדי להביא לאיונה של המסירה ולבטלותו של כל הליך שנגקט בעקבותיה.

אכן, המדובר בהנחה עובדתית לכאורית. **יכולות להיות נסיבות בהן מצליח פלוני, שלגביו בוצעה המצאת מסמך, לסתור את ההנחה הנובעת מן הפעולה שננקטה על-פי הוראות החוק. עם זאת יש לזכור, כי החוק מעניק למסירה כנ"ל מעמד של חוקיות, ומי שמבקש לסתור אותה, הרי הנטל עליו...."**

סעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982 (להלן - החסד"פ) קובע כדקלמן:

237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:

(1) במסירה לידו; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדין לייצגו;...

9. במקרה שבפני, על פי אישור המסירה שהוגש (ת/8), לכאורה, בוצעה לנאשם מסירה כדין של פסק הדין, שכן **פסק הדין הומצא, לכאורה, לידי אשת הנאשם בכתובת מגוריו של הנאשם.**

10. הנאשם ואשתו העידו שלא קיבלו את דבר הדואר.

האישה העידה שלא חתמה על אישור המסירה (עמ' 12 ש' 24) (הגם שהאישור לא הוצג לעיונה כפי שראוי היה שיעשה, והיא לא נדרשה להתייחס לחתימה שמופיעה על אישור המסירה ואשר נחזית להיות חתימתה). גם הנאשם העיד כי אשתו

לא מקבלת דברי דואר (עמ' 9 ש' 10-11).

חיזוק לגרסת ההגנה שדבר הדואר לא התקבל אצלם ניתן למצוא דווקא בחקירתו הנגדית של פקיד המסירה, מר גמיל חיאדרה, אשר נשאל אם הוא זוכר בדיוק היכן ביצע את המסירה הוא השיב **פעמיים** שהוא ביצע את המסירה **בביר** **הדאג'** (עמ' 6 ש' 18 וגם ש' 30).

11. כאמור, **אישור המסירה אינו ממוען לביר הדאג', אלא למסעודין אלעזאזמה.**

12. הנאשם העיד באופן מפורש כי הם אינם מתגוררים בביר הדאג' ואין להם בית בכתובת זו וכי הוא **מתגורר במרחק של 40 ק"מ מביר הדאג'** (עמ' 9 ש' 1-8). גם אשת הנאשם העידה כי אינם מתגוררים בביר הדאג' (עמ' 12 ש' 10-18).

13. **לפיכך, בנסיבות המיוחדות שבפני, כאשר פקיד המסירה אישר בעדותו בבית המשפט כי בוצעה מסירה בשוב אחר מזה אשר מוזכר באישור המסירה, וכאשר מהעדויות עולה כי הנאשם לא גר בשוב בו בוצעה המסירה בפועל, עמד הנאשם בנטל המוטל עליו לסתור את החזקה הנלמדת מעצם המסירה.**

14. לא מצאתי להידרש לשאלות הנוגעות לזיהויה של אשת הנאשם על ידי פקיד המסירה (פקיד המסירה כאמור העיד שלא ביצע פעולות זיהוי מעבר לכך ששאל את מקבלת הדואר אם היא אשתו של הנאשם), שכן די בכך שפקיד המסירה העיד שהמסירה לא בוצעה בכתובת בה מתגורר הנאשם אלא בשוב אחר, בכתובת אחרת מזו שצויינה על אישור המסירה, כדי לקבוע שהנאשם עמד בנטל הרובץ לפתחו לסתור את חזקת הידיעה על תוכנו של המסמך, חזקה הנלמדת מעצם המסירה של דבר הדואר.

15. ב"כ המאשימה טען בסיכומיו, כי יש לקבוע קיומה של ידיעה על הפסילה מכח סעיף 239 לחסד"פ.

לסעיף 239 נדרשים כאשר לא מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 237, קרי כאשר לא מתקיימת מסירה. סעיף 239 קובע חזקת מסירה גם במקרים שאין מסירה.

במקרה שבפני התקיימה "לכאורה" מסירה כדן, כך שאיננו נדרשים לחזקה הקבועה בסעיף 239.

אלא שבענייננו, כאמור, מעדותו של פקיד המסירה עולה כי בוצעה מסירה לכתובת שגויה **בביר הדאג'** - ומכאן ניתן ללמוד שלא בוצעה מסירה לכתובת הנכונה בה מתגורר הנאשם **במסעודין אל עזאזמה**. על כן אין מקום להידרש לחזקה.

למעלה מן הצורך אציין כי גם אם היה מקום להידרש לסעיף 239 לחסד"פ, הרי שבנסיבות שפני לא עמדה המאשימה בנטל להוכיח שמתקיימים כל התנאים הנדרשים לכך:

ראשית, המאשימה לא הוכיחה כי ההזמנה לדיון שבו נפסל הנאשם כללה הודעה בדבר תחולת החזקה, כפי שנדרש בסעיף 239(3) סיפא. קרי לא הוכח בפני שהודע לנאשם כי אם לא יתייצב לדיון ורישיונו יפסל בהעדרו, **יראו אותו כמי שיודע על הפסילה גם בלא חתימה על אישור המסירה**. (ואין די בכך, כפי שטען ב"כ המאשימה בסיכומיו,

שהנאשם היה מודע לכך שרישיונו יפסל, כדי להקים עליו את החזקה, אלא עליו להיות מודע גם לכך שאם יפסל, יראו אותו כאילו הוא יודע על הפסילה, גם אם אינו חתום על אישור המסירה).

שנית, ספק אם מתקיים התנאי הקבוע בסעיף 239ב(4) לחסד"פ שכן הדיון לא הסתיים באותו היום אליו הוזמן הנאשם, ומועד הדיון לא שונה לבקשת הנאשם, אלא שונה בשל מצב החירום עקב נגיף הקורונה. גם אם הודע לנאשם על המועד הנדחה (ולא מצאתי להרחיב בעניין זה) ספק אם מתקיים התנאי הקבוע בסעיף 239ב(4) כאמור. לאור התוצאה אליה הגעתי, לא ארחיב הדיון בדבר תחולתו של סעיף 239ב, והדברים נאמרים כאמור למעלה מן הצורך.

16. סיכומי של דבר, ומאחר שמעדות פקיד המסירה עולה כי **המסירה בוצעה בכתובת בישוב ביר הדאג', ולא במסעודין אל עזאזמה שזו הכתובת אשר הופיעה על אישור המסירה ואשר בה מתגורר הנאשם**, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם קיבל את דבר הדואר ועל כן לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי ידע על הפסילה.

17. לאור האמור, ובשל הספק, אני מזכה את הנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' תמוז תשפ"ב, 07 יולי 2022, במעמד הצדדים.